

LIBRIS

We know
books

Redactor: Alina Ioan
Tehnoredactor: Angela Ardeleanu
DTP copertă: Alexandru Daș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SEMPÉ, JEAN-JACQUES

Micuțul Nicolas în vacanță / René Goscinny, Jean-Jacques Sempé;
trad. de Raluca Dincă; il. de Jean-Jacques Sempé. – București: Editura
Arthur, 2024

ISBN 978-630-321-614-0

I. Sempé, Jean-Jacques
II. Dincă, Raluca (trad.)
III. Sempé, Jean-Jacques (il.)

821.133.1-93-31=135.1

René Goscinny & Jean-Jacques Sempé

Les vacances du Petit Nicolas

© 2012 IMAV éditions / Goscinny – Sempé

Prima ediție publicată în Franța: 1962

Micuțul Nicolas, personajele, aventurile și elemente caracteristice universului Micuțului Nicolas sunt o creație a lui René Goscinny și Jean-Jacques Sempé.

Drepturile de depozit legal și de exploatare a mărcii legate de universul Micuțului Nicolas sunt rezervate editurii IMAV. LePetit Nicolas® este o marcă verbală și figurativă înregistrată. Toate drepturile de reproducere sau de copiere a mărcii și a logo-ului sunt interzise și rezervate.

www.petitnicolas.com

© Editura Arthur, 2024, pentru prezenta ediție Editura
Arthur este un imprint al Grupului Editorial Art

RENÉ GOSCINNY
JEAN-JACQUES SEMPÉ

Micuțul Nicolas în vacanță

Traducere din franceză
de Raluca Dincă

arthur

Nicolas
„E grozav!“

Lothar
„E cel mai slab la învățătură de la noi din clasă. De câte ori e ascultat, face el ce face și n-are voie să iasă în recreație.“

Achim
„E cel mai bun de la noi din clasă și preferatul doamnei învățătoare. Nouă nu ne prea place de el.“

Rufus
„Are un fluier. Tatăl lui e polițist.“

Ioachim
„Cel mai mult îi place jocul cu bilele. Și trebuie să recunosc că joacă bine, ce-i al lui e-al lui: trage și, bang!, nimereste de fiecare dată.“

Aristide
„E cel mai bun prieten al meu. Un grăsan care mănâncă tot timpul.“

Gil
„Tatăl lui Gil e foarte bogat și-i cumpără tot ce vrea.“

Eusebiu
„E cel mai forțos și-i place la nebunie să-i pocnească în nas pe colegi.“

Maria-Edwina
„Maria-Edwina e grozavă de tot. Cred c-o să mă căsătoresc cu ea.“

Mama
„Îmi place să stau acasă când plouă și când avem musafiri, pentru că mama face o grămadă de bunătăți.“

Domnul Bengescu
„E vecinul nostru și-i place la nebunie să-l tachineze pe tata.“

Doamna învățătoare
„E atât de bună și de drăguță când nu facem prostii!“

Tata
„Despre tata ce să zic? Iese de la serviciu mult mai târziu decât ies eu de la școală, numai că el n-are teme de făcut.“

Buni
„E foarte bună la suflet, îmi dă o grămadă de lucruri, iar eu o fac mai mereu să râdă.“

Bulbuc
„E pedagogul nostru de la școală. Îl poreclim așa pentru că spune tot timpul: «Uitați-vă bine în ochii mei» și are mereu ochii bulbucați. Cei mari i-au scornit porecla.“

Iată că s-a încheiat încă un an școlar în care copiii s-au străduit să învețe bine. Nicolas a obținut premiul pentru elocvență, fiind astfel răsplătit mai mult pentru cantitate decât pentru calitate, apoi și-a luat la revedere de la colegii săi pe care-i cheamă: Aristide, Rufus, Eusebiu, Gil, Maxențiu, Ioachim, Lothar și Achim. Manualele și caietele au fost puse la locul lor, iar acum a sosit timpul ca fiecare să se gândească la vacanța de vară.

Iar în cazul lui Nicolas alegerea locului în care își va petrece vacanța nu-i o problemă, pentru că...

De data asta, tata hotărăște

În fiecare an, adică anul trecut și cel dinainte – pentru că doar atât îmi amintesc –, mama și tata se ceartă de zor până când se hotărăsc unde să mergem în vacanță, iar mama începe să plângă și spune că se duce la mama ei, după care încep și eu să plâng pentru că mi-e drag de buni, dar ea n-are nicio plajă, și până la urmă mergem unde vrea mama, dar nu la buni.

Aseară, după ce-am terminat de mâncat, tata s-a uitat la noi cam supărat și a zis:

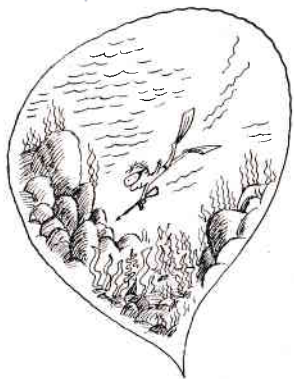
— Știți ce! Ascultați-mă bine! Anul ăsta, să n-aud discuții, eu hotărăsc! Mergem la mare, în sud. Am găsit o casă de închiriat în stațiunea Plaja-cu-Pini: trei camere, apă curentă, curent electric. M-am săturat de hoteluri și de mâncarea lor proastă.

— Dragă, a zis mama, să știi că mi se pare o idee foarte bună.

— Ca lumea! am zis eu și-am început să dau ture în jurul mesei, pentru că, atunci când ești bucuros, n-ai cum să stai locului.

Tata a făcut ochii mari, așa cum face el când se miră:

— A, da?

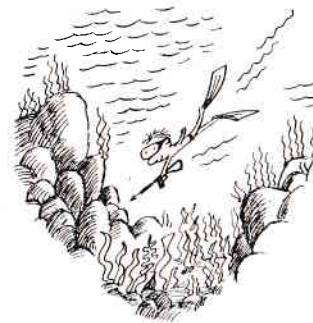
În timp ce mama strângea masa, tata s-a dus să caute în debara masca de pescuit subacvatic.

— Nicolas, să vezi ce partide de pescuit facem împreună! O să fie extraordinar!

Când am auzit, m-am speriat un pic, pentru că eu încă nu știu să înot foarte bine; pot doar să fac pluta dacă mă ține cineva, dar tata mi-a spus că n-am de ce să-mi fac griji, mă învață el să înot, că a fost campion regional la stilul liber când era mai tânăr și că și-acum ar putea să bată multe recorduri dacă ar avea timp să se antreneze.

— Mamă, tata o să mă-nvețe să pescuiesc pe sub apă! i-am zis când s-a întors de la bucătărie.

— Foarte bine, puiule, a răspuns ea. Dar se pare că nu mai sunt mulți pești în Marea Mediterană. Sunt prea mulți pescari.

— Ba nu-i adevărat! a sărit imediat tata.

Dar mama l-a rugat să n-o contrazică în fața copilului; în plus, ea a citit știrea asta într-un ziar. Apoi s-a apucat de tricatat un pulover; tricotează la el de-o grămadă de timp.

— Păi, tată, dacă nu sunt pești, o să fim ca doi papițoi sub apă! i-am zis eu.

Fără să spună nimic, tata s-a dus să pună masca la loc în debara. Parcă mă bucuram și nu prea. Ce-i drept, de câte ori merg cu tata la pescuit, nu prindem nimic. Apoi tata s-a întors și a început să-și citească ziarul.

— Și-atunci unde se găesc pești de pescuit pe sub apă? am sărit eu.

— Întreab-o pe maică-ta. Văd că-i expertă, mi-a răspuns tata.

— În Oceanul Atlantic, puiule, a zis mama.

Iar eu am întrebat dacă Oceanul Atlantic e departe de locul în care o să mergem noi, dar tata mi-a zis că, dacă eram mai bun la învățătură, nu puneam întrebări de-astea, și n-are dreptate, pentru că la școală nu învățăm despre pescuitul subacvatic; dar am tăcut, n-am mai zis nimic, mi-am dat seama că tata nu prea avea chef de vorbă.

— Trebuie să facem o listă cu ce luăm la noi, a zis mama.

— A, nu! a țipat tata. Anul ăsta n-am de gând să plec în concediu cu o tonă de bagaje de parcă ne-am muta. Costum

de baie, pantaloni scurți, haine obișnuite, câteva haine mai groase...

— Și cratițe, cafetiera, pătura roșie și câteva farfurii și tacâmuri, a zis mama.

Apoi tata s-a ridicat brusc, nervos, a dat să spună ceva, dar n-a putut, pentru că mama i-a luat vorba din gură:

— Știi prea bine ce ne-a povestit domnul Bengescu anul trecut, când au închiriat o căsuță la mare. Au găsit în bucătărie trei farfurii ciobite și două cratițe mici, dintre care una avea o gaură. Așa că au fost nevoiți să cumpere de-acolo tot ce le trebuia, la niște prețuri piperate, evident.

— Oricum, Bengescu nici nu știe să se descurce, a zis tata, după care s-a așezat la loc în fotoliu.

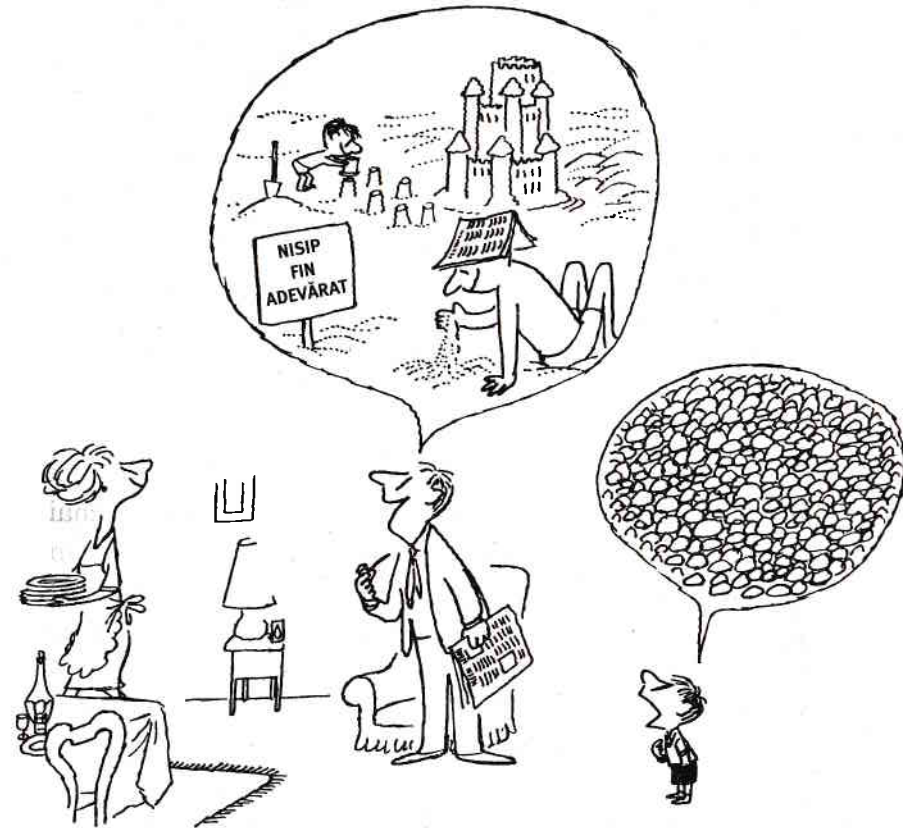
— Așa o fi, a zis mama. Dar, dacă vrei să mănânci ciorbă de pește, eu n-am cum să gătesc într-o cratiță găurită. Mă rog, dacă o să facem rost de pește...

Auzind una ca asta, am început să plâng, pentru că așa e: ce rost are să mergi la o mare unde nu sunt pești, mai ales că oceanul nu-i departe și-acolo se găsesc pești din belșug? N-are niciun haz. Mama a pus deoparte puloverul pe care-l tricota și m-a luat în brațe; mi-a spus că n-am de ce să fiu trist din cauza unor pești urâcioși și că sigur o să-mi placă foarte tare acolo: o să am o cameră drăguță și în fiecare dimineață voi vedea marea de la fereastră.

— Numai că nu se vede marea de-acolo de unde vom sta, a explicat tata. Dar nu-i departe, e la vreo doi kilometri. Era ultima căsuță din stațiune care mai rămăsese de închiriat.

— Da, așa e, dragă, a zis mama, apoi mi-a dat un pupic, iar eu m-am dus să mă joc pe covor cu bilele pe care le-am câștigat într-o zi la școală când am făcut o partidă cu Eusebiu.

— Dar, ia zi, pe plajă sunt pietricele? a întrebat mama.

— Vă informez că nu, stimată doamnă! Deloc! a strigat tata și se vedea că era tare mulțumit. E numai nisip pe plajă! Un nisip foarte fin! N-ai să vezi nicio pietricică pe plaja asta!

— Foarte bine, a zis mama. Așa, Nicolas n-o să mai stea să-și piardă timpul aruncând cu pietre în apă. De când l-ai învățat să facă asta, a devenit o adevărată pasiune pentru el.

Iar pe mine m-a pufnit plânsul, pentru că e grozav de tot să arunci cu pietricele în apă, mai ales că mă pricep de minune, le fac să sară și de patru ori. La urma urmelor, nu-i corect să mergem într-o căsuță veche cu cratițe găurite, departe de mare, unde nu există nici pietricele, nici pești.

— Mă duc la buni! am strigat și-am tras un șut într-o bilă de la Eusebiu.

Mama m-a luat iar în brațe și mi-a zis să nu mai plâng, că dintre toți trei tata are cel mai mult nevoie de această vacanță în familie și că, chiar dacă e urât acolo unde vrea el să mergem, trebuie să ne ducem și să ne prefacem că ne simțim bine.

— Păi, păi, păi... a zis tata.

— Dar eu vreau să arunc cu pietricele în apă, să văd cum sar! am strigat.

— Poate la anul, dacă taică-tău se hotărăște să ne ducă la Băile-Marine.

— Unde? a întrebat tata, care rămăsese cu gura căscată.

— La Băile-Marine, i-a răspuns mama, în Bretania, la Oceanul Atlantic, unde sunt o grămadă de pești și un hotel mic și drăguț care dă fix spre o plajă plină cu nisip și multe pietricele.

— Hai să mergem acolo! am strigat eu. Hai să mergem acolo!

— Puiule, să fim înțelegători, anul ăsta taică-tău hotărăște unde mergem în vacanță.

Tata și-a pus mâinile-n cap, a oftat din greu, după care a zis:

— Bine, gata, am înțeles. Cum se numește hotelul de care ziceai?

— Mal-Frumos, dragă.

Iar tata a spus că o să scrie la hotel să vadă dacă mai sunt camere disponibile.

— N-are rost, dragă, am făcut asta deja. Avem camera 29, cu vedere spre mare și cu baie proprie, i-a spus mama.

Apoi l-a rugat pe tata să nu se miște, pentru că voia să vadă dacă puloverul pe care-l tricota era bun în lungime. Cică e cam răcoare noaptea în Bretania.

